

Т у ж и л а ц
против
Проф. др Војислава Шешеља
Предмет бр. ИТ - 03 - 67 – ПТ

**ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА ЗА
ПРЕИСПИТИВАЊЕ ОДЛУКЕ ПРЕТРЕСНОГ ВЕЋА I О ФОРМИ
ОБЕЛОДАЊИВАЊА ОД 4. ЈУЛА 2006. ГОДИНЕ**

I Увод

Проф. др Војислав Шешељ за сваки случај, овим Захтевом унапред, тражи и одобрење за прекорачење броја страница у односу на ограничење које је прописано Упутством о дужини поднесака и захтева. Имајући у виду и да је одлуком Претресног већа I о подношењу поднесака од 19. јуна 2006. године „само“ проф. др Војиславу Шешељу наметнуто ограничење да његови поднесци и захтеви не могу имати више од 800 речи, произилази да је практично за сваки поднесак он дужан да претходно тражи одобрење за прекорачење броја страница. Ваљани разлог за прекорачење дужине овог захтева налази се у чињеници што су Жалбено веће, одлуком од 17. априла 2007. године, председник МКСЈ одлуком од 20. априла 2007. године и претпретресни судија, не статусним конференцијама, исправно потенцирали да је питање обелодањивања материјала Тужилаштва проф. др Војиславу Шешељу изузетно значајно за ток и исход поступка, а од чијег решења зависи да ли су испуњени услови за фер и правично суђење.

Проф. др Војислав Шешељ сматра да би у уводу овог Захтева навођење скраћене хронологије тока поступка, поводом питања обелодањивања материјала Тужилаштва, без намере понављања аргументације, била од велике користи.

На Статусној конференцији која је одржана 4. јула 2006. године председавајући судија Ори је усмено обавестио проф. др Војислава Шешеља да је Претресно веће I донело Одлуку о форми обелодањивања, са датумом 4. јул 2006. године (у даљем тексту: Одлука).

Одлуком је прописано:

1. да Тужилаштво има право да материјал на основу правила 66(А) и (Б) и правила 68(i) доставља у електронском формату, у складу с условима везаним за пружање помоћи оптуженом;

2. да постоји обавеза Тужилаштва да се материјал на основу правила 68(i) оптуженом достави на језику који разуме;

3. да Тужилаштво оптуженом достави изјаве сведока које поседује, а у којима се оптужени помиње по имену, имајући у виду изузетке наведене у овој одлуци;

4. да Тужилаштво оптуженом достави имена или псеудониме и податке о транскриптима са делимично затворених и затворених седница у предметима вођеним пред овим МКСЈ у којима је оптужени поменут по имену;

5. да се одбацују сви други захтеви из поднесака страна у поступку; и

6. да се одбацују сви други захтеви оптуженог да се материјал преведе на српко-хрватски у мери у којој се они косе са овом одлуком.

У време доношења ове Одлуке проф. др Војислав Шешељ је морао да трпи и наметнутог браниоца у приправности Ван Дер Спула, а то је констатовано и на насловној страни Одлуке.

Дана 21. новембра 2006. године (у време шттрајка глађу) проф. др Војислав Шешељ је примио захтев Тужилаштва за измену налога о обелодањивању (Одлуке) који је код Тужилаштва заведен са датумом 5. октобар 2006. године. На насловној страни испод назива свог захтева Тужилаштво није чак ни навело име проф. др Војислава Шешеља, као оптуженог, већ је навело, поново на силу наметнуте браниоце у приправности Хупера и Ошију. Овим захтевом је Тужилаштво тражило да се ослободи од обавеза из тачака 3 и 4. Одлуке у погледу догађаја на Косову и Метохији од 1998. године и касније.

Против наведене Одлуке проф. др Војислав Шешељ је улагао правна средства. Жалбено веће је 17. априла 2007. године донело одлуку којом је одбијена интерлокуторна жалба проф. др Војислава Шешеља, али је у неколико релевантних параграфа изнело и став да има места преиспитивању Одлуке и примени дискреционих овлашћења новог Претресног већа III (у даљем тексту: Претресно веће). Без намере да се коментарише одлука Жалбеног већа у погледу примене стандарда преиспитивања првостепене Одлуке, проф. др Војислав Шешељ истиче релевантне чињенице које треба да се имају у виду и оне које су наступиле након 4. јула 2006. године.

Два пута су Жалбена већа (20. октобра 2006. године и 8. децембра 2006. године) вратила проф. др Војиславу Шешељу право да се сам брани и уклонила браниоце у приправности и браниоца.

Одлука о форми обелодањивања је донета 4. јула 2006. године, када је у поступку био и захтев Тужилаштва од 22. маја 2006. године којим је тражило да Претресно веће I проф. др Војиславу Шешељу именује браниоца који ће му помагати у припреми одбране и да се том на силу наметнутом браниоцу да искључиво право да подноси поднеске. Тужилаштво је тада тврдило да право на самозаступање није апсолутно, да је наметање браниоца у функцији обезбеђења правичног и експедитивног суђења, да то оправдава и понашање проф. др Војислава Шешеља, да је проф. др Војислав Шешељ више пута претио сведоцима и застрашивао их и да проф. др Војислав Шешељ није способан да организује своју одбрану. Данас је општепознато да ни један разлог на који се Тужилаштво позивало никада није постојао.

Одлуку о форми обелодањивања Претресно веће I је донело 4. јула 2006. године и тада је имало у виду захтев Тужилаштва од 22. маја 2006. године, али и сасвим очигледно се припремало за доношење одлука о додели бранилаца у приправности и касније браниоца (21. август 2006. године и друге), што је све поништено одлукама Жалбених већа од 20. октобра 2006. године и од 8. децембра 2006. године.

Пошто је проф. др Војислав Шешељ био приморан да се штрајком глађу избори за признавање основних права која су му гарантована и заштићена, секретар је одлуком од 8. децембра 2006. године проф. др Војиславу Шешељу гарантовао:

„да ће вам (проф. др Војиславу Шешељу) сви документи које вам суд или Тужилаштво упуте на основу Правилника о поступку и доказима бити достављени у целини на српском језику и у штампаном облику“.

Дана 24. јануара 2007. године секретар је обавестио проф. др Војислава Шешеља да гаранција од 8. децембра 2006. године никако не може да се односи на материјале Тужилаштва и да је за то потребна одлука суда. Против ове одлуке секретара проф. др Војислав Шешељ је изјавио жалбу председнику МКСЈ који је донео одлуку 20. априла 2007. године којом је одбацио жалбу, али у неколико релевантних параграфа изнео став да ново Претресно веће може применом дискреционог права да преиначи Одлуку.

Овим Захтевом проф. др Војислав Шешелъ настоји да оствари гарантовано и заштићено право да се о свим аспектима оптужби обавести на језику који разуме, односно на свом српском језику, у писаној форми и на папиру. Наравно, сви аргументи који се износе у овом Захтеву имају за циљ и да помогну Претресном већу да при доношењу одлуке правилно искористе своје дискреционо овлашћење.

Проф. др Војислав Шешелъ посебно истиче да је за њега Одлука, између осталог, неправедна и неразумна и да представља својеврсни доказ злоупотребе дискреционог права Претресног већа I, због чега му је нанета и трпи штету. Уосталом та склоност Претресно веће I поводом других питања је и констатовано одлукама Жалбених већа.

Претресно веће би у погледу гарантованих и заштићених права оптуженог свакакао морало да има у виду да се проф. др Војислав Шешелъ сам брани и да у том контексту посматра обавезу Тужилаштва да му обелодањује материјале по правилима 66 и 68. Дакле, право проф. др Војислава Шешелъа не сме да се угрози начином испуњења обавезе Тужилаштва. То значи да статусно право проф. др Војислава Шешелъа из члана 21 Статута МКСЈ (да буде обавештен на свом језику) не сме да се угрози начином испуњења процесне обавезе Тужилаштва (дужност обелодањивања) по правилима Правилника. Не може да се на основу дужности Тужилаштва да своје материјале обелодањује оптуженом стварати нити статутом, нити правилником прописана обавеза оптуженом, а поготове не нека обавеза која је немогућа.

Проф. др Војислав Шешелъ је на статусним конференцијама више пута поновио разлоге због којих се противи електронској форми обелодањивања материјала Тужилаштва:

- не служи се компјутером,
- за четири године и три месеца притвора Тужилаштво је могло да преведе материјале на српски језик и у писаној форми и на папиру да достави проф. др Војиславу Шешелъу, а то није урађено јер је рачунало да ће се на силу наметнути бранилац, тако да проф. др Војислав Шешелъ не би могао сам да се брани,
- без обзира на разлоге на које се позива Тужилаштво електронска форма обелодањивања је била намењена додељеним браниоцима као одбрани, а након уклањања бранилаца и враћања проф. др Војиславу Шешелъу права на

самозаступање Одлука о форми обелодањивања од 4. јула 2006. године је и даље опстала и зато је неправедна и неразумна.

Оптуженом који се сам брани, ако се материјали Тужилаштва обелодањују на начин који он не разуме и не користи може само да значи да суђење неће бити ни фер нити правично. Довољно је и само површно погледати материјале које по правилима 66 и 68 Правилника Тужилаштво обелодањује у електронској форми, да би се схватило који је циљ Тужилаштва. Ако остане и даље на снази Одлука Претресног већа I о форми обелодањивања од 4. јула 2006. године, онда проф. др Војислав Шешељ који се сам брани поред тога што неће бити ни елементарно обавештен о свим оптужбама и доказном материјалу Тужилаштва, неће бити ни у могућности да се позове не само на ослобађајући материјал који се налази у електронској форми Тужилаштва, него ће и Претресно веће бити ускраћено за сазнање о контрадикторностима у списима и неће имати увид у тезу проф. др Војислава Шешеља о лажним сведоцима и професионалним сведоцима Тужилаштва који од предмета до предмета пред МКСЈ у својим сведочењима само мењају имена оптужених.

Зато чести позиви Тужилаштва да електронска форма обелодањивања материјала Тужилаштва по правилима 66 и 68 нарочито доприноси да правда буде експедитивна и не значе ништа друго него обичан изговор којим се прикрива један начин који онемогућава остваривање интереса правде пред судом. За експедитивност Тужилаштва довољно је само навести да је предмет против проф. др Војислава Шешеља једини који по други пут креће из почетка, након више од четири године притвора.

Довољно је само навести да инсистирањем на електронској форми обелодањивања Тужилаштво покушава да натера проф. др Војислава Шешеља да око 400 дана по 8 сати дневно слуша у аудио облику сведочења из других предмета, зато што Тужилаштво не жели да обезбеди транскрипте на српском језику у писаној форми и на папиру. Тужилаштво добро зна да тако нешто проф. др Војислав Шешељ никада неће прихватити и да је то свима у МКСЈ јасно још од његовог првог појављивања 26. фебруара 2003. године. Дакле, Тужилаштво је свесно и намерно тражило да своју обавезу обелодањивања материјала по правилима 66 и 68 испуни у електронској форми, јер је од почетка поступка тражило и наметања браниоца проф. др Војиславу Шешељу, како би са

наметнутим браниоцем окончао поступак, са или без проф. др Војислава Шешеља у судници. Тужилаштво је тражило наметање браниоца још 28. фебруара 2003. године, те се само у том контексту мора тумачити Одлука о форми обелодањивања којом се дозвољава да Тужилаштво обавезу обелодањивања испуњава у електронској форми. Сличан захтев је Тужилаштво поновило и 22. маја 2006. године, односно у сусрет Одлуци о форми обелодањивања.

Дакле, и 4. јула 2006. године Одлука о форми обелодањивања је била намењена наметнутом браниоцу, а не проф. др Војиславу Шешељу за кога је Тужилаштво још од 26. фебруара 2003. године знало да не користи компјутер и да пристаје да прима материјале који су на српском језику у писаној форми и на папиру. Један од захтева на којем је проф. др Војислав Шешељ инсистирао током штрајка глађу је био и да му се сви материјали Тужилаштва достављају на српском језику у писаној форми и на папиру. Када је добио гаранције да су му захтеви усвојени проф. др Војислав Шешељ је прекинуо штрајк глађу. Чињенице да се проф. др Војислав Шешељ сам брани, да му је гарантовано право да се о свим аспектима оптужби обавести на свом српском језику, да су документи материјали у писаном облику, да не користи компјутер, да као оптужени у притвору под дејством презумпције невиности није дужан да се едукује, да Тужилаштво сведсно и намерно дуже од четири године није испуњавало своје обавезе обелодањивања и да је рачунало да ће током претреса одбрана бити поверена браниоцу који би се на силу наметнуо проф. др Војиславу Шешељу просто налажу да Претресно веће у складу са својим дискреционим правом ради остваривања интереса правде и обезбеђења услова за фер и правично суђење усвоји овај Захтев и преиначи Одлуку Претресног већа I од 4. јула 2006. године.

Дужност Тужилаштва да обелодани своје материјале по правилима 66 и 68 мора да се тумачи тако да начин и формат обелодањивања не сме да угрози право проф. др Војислава Шешеља да на српском језику у писаној форми и на папиру буде правовремено и детаљно обавештен о природи и разлозима оптужби против њега, доказима Тужилаштва и ослобађајућем материјалу до кога је дошло Тужилаштво или се налази у МКСЈ.

II Тражено правно средство

Проф. др Војислав Шешељ захтева да Претресно веће преиспита Одлуку Претресног већа I о форми обелодањивања од 4. јула 2006. године, примени дискреционо право и преиначи Одлуку од 4. јула 2006. године тако што се Тужилаштву налаже да све материјале по правилима 66 и 68 проф. др Војиславу Шешељу обелодањује на српском језику у писаној форми и на папиру.

„Број речи: 2.141“

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадио члан Стручног тима Зоран Красић)